

La Natza no era una nena ni bonica ni extremadament lletja, tenia una cicatriu damunt la cella que li havia fet son germà un estiu al poble mentre intentaven pescar peixos del riu a cops de pedra, i la Natza odiava aquella cicatriu perquè dels punts que li van haver de donar a l'hospital li havia fet baixar uns mil·límetres la cella i tothom que coneixia li preguntaven per la cicatriu i ella ja estava ben cansada d'explicar la història de pescar peixos amb pedres i son germà, n'estava farta que li diguessin que aquell tros de carn més clara que la resta li donava un toc d'interessant, coi!, exclamava ella, és una cicatriu i punt, ni interessant ni hòsties i tan de bo no la tingués; s'havia acostumat a dir moltes paraulotes, si la sentís son àvia baixaria del cel i li rentaria la boca amb aigua i sabó com feia quan era petita, i això que quan era petita se'n guardava prou, de dir paraulotes, perquè ja sabia què tocava sinó, aigua i sabó, però alguns cops se li escapaven alguns renecs, quan es cremava amb l'oli de la fregidora o quan li queia un gerro al peu, i llavors son àvia l'empaitava amb l'ampolla del sabó a la mà. I encara se'n recordava d'un dia que a son germà se li va enganxar la butxaca de la camisa al pany de la porta i en seguir caminant se li va descosir tota la roba i va deixar anar un mecàgun que va retronar per valls i muntanyes, i la Natza, que era a prop d'allà a la cuina amb l'àvia, esperava que aquesta empaités a son germà amb el sabó a la mà, però la dona no es va moure de la cadira ni va alçar la vista de les patates que estava pelant, més tard la Natza li va preguntar que per què no havia rentat la llengua de son germà amb sabó com feia amb ella, perquè una nena dient paraulotes és cosa lletja, en canvi un noi... doncs no hi fa tant, i va seguir pelant patates per sopar, pim pam i tan ample es va quedar, com si acabés de dir una veritat com una catedral.

A la Natza li encantava el futbol, des que era una marreca recitava de memòria la regla del fora de joc i era bona xutant les faltes amb l'interior del peu esquerre, la Natza tenia un bon parell de cuixes, fornides, que, encara que des del silenci, eren l'enveja de

tots els nens de la seva classe que la veien com una estranya malgrat que cada dia, a l'hora d'esbarjo, es discutien entre ells per tenir-la al seu equip. El dia més feliç de la vida de la Natza va ser quan sons pares van abdicar de regalar-li més nines i cuinetes pel seu aniversari i van aparèixer amb una pilota embolicada amb paper blau cel, son àvia, que s'ho mirava amb malfiança des de lluny, brandava el cap d'un cantó a l'altre remugant en veu baixa, què n'ha de fer una nena, d'una pilota de futbol?, la dona no s'ho volia acabar de creure, els temps estan canviant massa de pressa, es deia a si mateixa; la Natza observava a son àvia atenta per si aquesta decidia rentar-li la llengua amb sabó, no havia dit cap paraulota però amb son àvia mai es sabia, qualsevol cosa podia semblar-li una ofensa i au!, aigua i sabó; però aquell dia l'àvia es va quedar asseguda a la butaca del menjador, es començava a cansar de tant empaitar la Natza per rentar-li la llengua. Hores més tard, una tieta li va portar les seves primeres vàmbes de tacs, eren d'un blanc llampant i de cuir del bo importades d'Anglaterra, el bressol d'aquell esport que la feia vibrar, com si fos un home, se'n fotien, i ella no entenia res, només que li agradava veure xutar la pilota i cridar quan el seu equip marcava un gol; la primera nit va dormir amb les vàmbes, les va deixar sobre el coixí i va adormir-se somniant que era en Laudrup o en Romario.

La Natza era una nena com poques n'hi ha: si jugaven amb son germà a caçar insectes no es deturava fins que no havia omplert el pot de vidre amb unes quantes aranyes, libèl·lules i marietes; s'arrossegava pel fang, s'enfonsava als bassals i s'esgarrinxolava amb els esbarzers, son germà, per no ser menys, la imitava i quan arribaven a casa son àvia enfangats, xops, ensangrentonats, amb els cabells tenyits de fulles seques, la dona els estirava de les orelles i els castigava sense provar el succulent flam que reposava dins la nevera; i ara, Natza, l'amenaçava amb el dit, ara tu i jo rentarem aquesta empastifada que heu fet, i l'agafava amb força pel braç i se l'enduia a la

galeria i l'obligava a deixar la roba tant neta com l'havien trobat a l'armari al matí. La Natza, que ja se'n guardava prou de dir algun reneç amb son àvia allà al costat i amb un tros de sabó a la mà, fregava i fregava mentre l'àvia li repetia una vegada i una altra com si fos un disc rallat: hauries de ser més presumida, les nenes han de ser presumides, que no ho saps això?, però la Natza no li feia gaire cas, amb els anys havia après a no escoltar-li els sermons, però després d'una bona estona amb la mateixa cançoneta suspirant-li a cau d'orella, la Natza li preguntava a son àvia que per què son germà no era allà rentant-se la roba com ella, doncs perquè els hòmens no en saben, de rentar la roba i, mira!, un altre pim pam i tan ample es va quedar, com si acabés de dir una veritat com una catedral.

Ara la Natza no és una noia ni bonica ni extremadament lletja, té una cicatriu a la cella que odia i ja n'està farta d'explicar a tothom que la hi va fer son germà un estiu al poble pescant peixos al riu a cops de pedra, a qui li meravella el futbol i que sort en té de les cuixes fornides, que així pot xutar la pilota amb una potència exagerada, i també es sent un pèl culpable per totes les aranyes, libèl·lules i marietes que va torturar; la Natza, en els dies nostàlgics i sobretot quan admira les llunes de manicura francesa, recorda aquell àcid regust dolç del sabó de son àvia i somriu, sempre que veu un tros de sabó, d'aquells naturals, somriu.